

Sygn. akt V KS 3/21

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **A. S.**,
oskarżonego z art. 286 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej,
na posiedzeniu w dniu 10 lutego 2021 r.,
skargi obrońcy oskarżonego na wyrok Sądu Okręgowego w P.
z dnia 28 października 2020 r. sygn. akt XVII Ka (...),
uchylający wyrok Sądu Rejonowego w L.
z dnia 3 marca 2020 r., sygn. akt II K (...),
i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania,
na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł :

- 1. oddalić skargę.**
- 2. kosztami sądowymi postępowania skargowego obciążyć oskarżonego.**

UZASADNIENIE

A. S. został oskarżony o to, że w dniach 18.08.2015 r i 20.08.2015 r, pełniąc obowiązki prokurenta spółki E. Sp. z o.o. z siedzibą w K., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził D. G., prowadzącego działalność gospodarczą G. z siedzibą w L., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem za pomocą wprowadzenia go w błąd, co do swojej sytuacji finansowej, w tym w szczególności co do uregulowania w terminie umówionego wynagrodzenia za wykonanie usług

spedycyjnych, udokumentowanych fakturami VAT: (...), skutkiem czego wyrządził szkodę w majątku pokrzywdzonego w wysokości 15.682,50 zł, tj. o występki z art. 286 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w L. wyrokiem z dnia 3 marca 2020 r., sygn. akt II K (...), uniewinnił oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa.

Od tego wyroku apelację na niekorzyść oskarżonego wniósł prokurator, który podnosząc zarzuty naruszenia przepisów postępowania (art. 7 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k., art. 410 k.p.k.) oraz błędu w ustaleniach faktycznych, stanowiących podstawę orzeczenia, mające wpływ na jego treść, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 28 października 2020 r. sygn. akt XVII Ka (...), uchylił wyrok Sądu pierwszej instancji i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w L. do ponownego rozpoznania.

Od wyroku Sądu odwoławczego skargę wniósł obrońca oskarżonego, który podniósł zarzut naruszenia art. 437 § 2 k.p.k. przez uchylenie zaskarżonego apelacją prokuratora wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania w celu ponownej, wnikliwej analizy zgromadzonego materiału dowodowego w kontekście wyjaśnień oskarżonego, podczas gdy przepis upoważnia do takiej decyzji wówczas, jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu sądowego w całości, po usunięciu przez sąd odwoławczy mankamentów postępowania dowodowego (które jednak nie zostało prawidłowo przeprowadzone w postępowaniu odwoławczym).

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów obrońca oskarżonego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w P. jako sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Skarga nie jest zasadna.

Jak wskazuje się w orzecznictwie, zgodnie z art. 437 § 2 zd. II k.p.k., uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeśli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Z

powiązania treści tego przepisu z art. 539a § 3 k.p.k., w którym wskazano podstawy skargi, jednoznacznie wynika, że Sąd Najwyższy, rozpoznając skargę na wyrok sądu odwoławczego, ogranicza się do badania, czy w sprawie – na etapie postępowania przed sądem pierwszej lub drugiej instancji – zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza albo doszło do uchylenia wyroku mimo braku formalnych przeszkód określonych w art. 454 k.p.k. do wydania wyroku zmieniającego lub też konieczne jest przeprowadzenie w całości przewodu sądowego (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2019 r., III KS 34/18, Prok.i Pr.-wkł. 2019/7-8/27*). Sąd Najwyższy nie może więc oceniać, czy zaistniały merytoryczne podstawy do wydania określonego rodzaju wyroku. Nie jest bowiem władny na podstawie przepisu art. 539a § 1 k.p.k. do oceny materiału dowodowego przedstawionego w sprawie – rozpoznanie sprawy w tym zakresie należy bowiem do sądów powszechnych. Interwencja Sądu Najwyższego w ten zakres orzekania stanowiłaby naruszenie ich kompetencji do rozpoznania sprawy. Przedmiotem kontroli w tym postępowaniu jest jedynie stwierdzenie, czy uchylając wyrok sądu pierwszej instancji z przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania, sąd odwoławczy kierował się podstawami wydania wyroku kasatoryjnego wskazanymi w art. 539a § 3 k.p.k. oraz czy takie rozstrzygnięcie było w konkretnej sprawie konieczne (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca 2018 r., V KS 15/18, LEX nr 2515959*).

Przenosząc powyższe stanowisko na grunt realiów procesowych rozpoznawanej sprawy, należy zauważyć, że lektura uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego prowadzi do wniosku, że Sąd *ad quem* dokonał wnikliwej i wszechstronnej weryfikacji oceny dowodów dokonanej przez Sąd pierwszej instancji i – stwierdzając błędy w ocenie materiału dowodowego – dokonał własnej jego analizy, dochodząc do przekonania, że uniewinnienie A. S. od popełnienia zarzucanego mu występku nie było zasadne, natomiast art. 454 § 1 k.p.k. nie pozwalał Sądowi odwoławczemu na jego skazanie (pkt 5.3.1.4. uzasadnienia wyroku Sądu *ad quem*). Wprawdzie w pkt. 5.3.1.2.1. Sąd odwoławczy wskazał na przyczynę uchylenia konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości (art. 437 § 2 k.p.k.), to jednak nie może być wątpliwości co do tego, że podstawą orzeczenia kasatoryjnego była właśnie reguła *ne peius* wyrażona w art. 454 § 1

k.p.k. Przekonuje o tym także obszerna część uzasadnienia z pkt. 5.3.1.2.1., w którym Sąd odwoławczy nie tyle uzasadniał potrzebę przeprowadzenia na nowo przewodu w całości, co wykazywał błędy oceny dowodów Sądu pierwszej instancji, prezentując przy tym własne stanowisko w tym zakresie, w szczególności co do oceny wyjaśnień oskarżonego, wiadomości tekstowych przesyłanych pomiędzy pokrzywdzonym a A. S., a także sytuacji finansowej spółki, której oskarżony był prokurentem. Wszystko to wskazywało na skalę uchybień, która determinowała stwierdzenie potrzeby ponownej całościowej oceny dowodów we wzajemnym powiązaniu ze sobą przez Sąd pierwszej instancji, po uchyleniu jego wyroku, wobec obowiązywania w realiach procesowych rozpoznawanej sprawy zakazu, o którym mowa w art. 454 § 1 k.p.k. W świetle powyższych uwag należy uznać, że Sąd odwoławczy nie naruszył art. 437 § 2 k.p.k., co czyni wniesioną skargę niezasadną.

Z tych względów, nie stwierdzając okoliczności, o których mowa w art. 439 § 1 k.p.k., Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.